

Илиян Димитров

Бездна

„If you stare too long into an abyss, the abyss will stare back at you“
Фридрих Ницше

Отразявам се.

Крача забързано по тротоара забил поглед надолу – плочки, плочки, плочки... мислите разсичат главата ми – линеали чертаещи хаос от успоредни прави, пресичащи се в безкрайност.

...парчета станиол, глава на кукла, вестник...

Минавам зад ъгъла и внезапно отразен лъч проблясва в очите ми. Поглеждам. Лицето ми ме гледа от витрините – изкривено до неузнаваемост: безцветно, плоско, неживо – лицето ми се вира в мен, а в очите му има въпрос: „Кой от нас е истинският?...“

Трудни въпроси и лесни отговори...

Бързам.

Търся!...

Слънцето залязва. В отражението на стъклената витрина то сякаш се топи върху лицето ми... Слънцето е лицето ми...

„Аз съм слънцето!“

Отражение.

Продължавам да крача, а някъде иззад очите ми един глас крещи!...

Тълпа...

Блъскам се в тълпа от отражения загубили смисъла на своето „съм“. Отразявам се в лицата на другите – безкрайност от огледални образи, пресичащи се в пространството, но разпилени във времето – безсмислени, отчаяни, невидими, неосъзнаващи, несъществуващи !...

В тях аз виждам себе си.

Чрез тях аз намирам себе си.? И загубвам себе си.

Разпилени парчета.

Взирам се в себе си.

Всички се вират в себе си. И извън себе си. Едно безкрайно търсене. Едно безкрайно лутане. Без отговори!

Отчаяние...

Всички бързат. Накъде? Не знаят. Крачат. Да избягат! Да се скрият! Да изпреварят сянката си! Ако може да пропуснат въпросите. Те мразят въпросите. Те мразят и отговорите. Те мразят и себе си.

Бързат безсмислено към своите тесни квартири, където ще вперят поглед в своите телевизори – олтарите на неосъзнатото им отчаяние, и ще станат Зрители.

Изкрещявам, но викът отеква единствено и само в главата ми. Лицето ми се смее. Тялото ми продължава да крачи.

... ужас замаскиран като смях в очите на пешеходец...

Ако се срещнеш очи в очи с Господ и имаш право на един

единствен въпрос, какво ще го попиташ?...

Трудни въпроси и лесни отговори...

Понякога сънувам този сън.

Мракът ме обгръща плътен и студен като наточено острие. Врязва се в мене. Прониква в дробовете ми. Изпълва ме. Притиска ме като плътна стена. Обездвижва цялото ми тяло. Превръща ме в ледена висулка, и аз вися над пропаст – бездънен кладенец от самота – без форми, без цветове, без дъно – вечност, готова всеки миг да ме погълне да ме унищожи, да ме превърне в част от себе си да ме зазида в стените си от болка; поредната вкаменена маска, в този безкраен тунел в нищото. Още един човешки живот, застинал в кехлибарения капан на смъртта, защото това е смъртта, това е адът на душата. А безкрайността му е най голямото и наказание.

Взира се в себе си.

Една единствена звезда самотно проблясва някъде високо над мене в стесняващото се гърло на бездънния кладенец. Чувствам се като животно попаднало в капан – отчаян и обречен. Опитвам се да се измъкна от него, да се извъртя, да го подлъжа, да се освободя, но само се уплитам още повече в гъстия като катран мрак, а движенията ми стават все по-забавени и по-забавени докато накрая не мога да помръдна нито една част от тялото си.

Минава цяла вечност.

... ако имаш само един въпрос...?

Внезапно остра болка прорязва тила ми и изкрещявам. Писъкът се блъсва в стените от вкаменени маски на ужас, завихря се и се насочва нагоре повтарен хиляди пъти от мъртвите лица уловени в агонията на осъзнатата безкрайност, и това вече не е моят писък, а писъкът на всички осъдени души, всички загубени в мрака, писък по студен от леда, писък-острие насочено към невъзможно високото небе, което е отвърнало лице от тях, писък толкова отчаян, че убиващ сам по себе си, унищожаваш, обезличаващ, последен; изстрелва се нагоре извисява се и накрая се блъсва в стъкленото небе, връща се в лицето ми и продължава да отеква вътре в мен.

Докоснат от Вечността!

Отражение.

Внезапно вкаменените лица около мен започват да се гърчат в гротескни гримаси. Трябва ми известно време за да осъзная, че те се смеят. Страшно е да гледаш как тези измъчени, изстрадали лица се разцепват болезнено от някакъв безумен смях, смях без глас – движение, което прелива в агония; без да осъзнават, че го правят, подобно маска на кукла движена от пръстите на обезумял кукловод. Те се смеят, а чертите им се размиват и сливат докато в един момент не осъзнавам, че от всякъде съм заобиколен от своето собствено лице, което се гърчи в абсурдни гримаси, изкривено почти до неузнаваемост, разтеглено, уродливо, отчаяно, смеешо се по нечия чужда воля, смеешо се на самия мен, притискащо ме от всички страни, заливащо ме подобно вълна от божествена лудост.

Когато Господ отвърне поглед от теб.

„И знаеш ли кое е най страшното?“- гласът се извисява внезапно и изпълнен с власт и пренебрежение, смачкващ, унищожаваш, вездесъщ, механичен – „Това е за винаги!..За винаги! За винаги!...“

И аз закрепцявам.

Без глас.

А лицето ми се смее.

Огледалото се пръсва...

И аз се събуждам и тръгвам да търся разпилените парчета. По улици. По площади. Между хора без лица. Между хора с моето лице – *отражения!!!* Празни лица, в които намирам себе си. *И загубвам себе си.*

А някъде иззад очите ми един глас крещи...

Трябва да събера отново в едно отраженията. Това е единственият начин да откроя кой съм аз.

Не вярвам в огледалата!

Те лъжат!...

Но вярвам в отражението...

Защото аз съм Отражението.

Отразявам се...

От някъде се чува звук от счупено огледало...

КРАЙ

© Илиян Димитров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/372>]